

ÎNCHEIERE

02 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Galina Stratulat
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Victoria Diacon, reprezentată de către avocatul Vadim Marchitan,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Victoria Diacon împotriva Societății cu răspundere limitată „Kirsan Com” cu privire la declararea nulității clauzelor contractuale, încasarea penalităților și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 25 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de către Victoria Diacon și a fost menținută hotărârea din 15 noiembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

constată:

La 16 noiembrie 2017 Victoria Diacon a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Kirsan Com” cu privire la declararea nulității clauzelor contractuale, încasarea penalităților și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, la 05 ianuarie 2016 SRL „Kirsan Com” a încheiat cu ea contractul nr. 017/KRS-22 privind investirea capitalului în construcție, conform căruia în anexa nr. 1, pct. 3, executorul SRL „Kirsan Com” s-a obligat să transmită investitorului în proprietate apartamentul nr. xxxx, până la 30 decembrie 2016, cu condiția respectării de către ultimul a graficului de achitare a plăților.

A menționat că, la 07 octombrie 2016 a fost încheiat Acordul adițional nr. 1 la contractul enunțat, prin care s-a modificat anexa nr. 1 la contractul enunțat și, anume, termenul de dare în folosință a blocului situat în xxxx, va fi prelungit până pe data de 30 septembrie 2017.

A susținut că, la 22 septembrie 2016 a fost semnat Acordul adițional nr. 1 la contractul enunțat, prin care s-a modificat anexa nr. 2 la contractul enunțat și, anume, suma restantă neachitată de către ea în mărime de 7447 de euro va fi achitată la transmiterea apartamentului în posesie și folosință.

A afirmat că, pe parcursul unei perioade de timp, cu 2-3 luni până la darea în exploatare a blocului de locuit, așa cum prevedea contractul, a observat că, lucrările

de construcție a blocului locativ au fost stopate, ceea ce a creat o situație de incertitudine privind darea în exploatare a blocului până la 30 septembrie 2017.

A relevat că, la 03 iulie 2017 a expediat în adresa pârâtului o cerere prealabilă, prin care a solicitat eliberarea informației referitoare la mersul lucrărilor privind construcția blocului locativ și darea în exploatare a acestuia, iar prin răspunsul nr.88 din 13 iulie 2017 ultimul a invocat faptul că, termenul transmiterii apartamentului în posesie și folosință indicat în pct. 1 al Acordului adițional nr. 1 la contractul privind investirea capitalului în construcție nr. 017/KRS-22 se modifică până la 31 decembrie 2017.

A notat că, în legătură cu faptul că, reprezentanții pârâtului nu au prezentat motivele modificării unilaterale a contractului privind investirea capitalului în construcție și a Acordului adițional nr. 1 din 22 septembrie 2017 (contrar prevederilor pct. 6.2 al contractului de investiție), care prevedea data finală a dării în exploatare a blocului locativ și nu au argumentat sau justificat de ce s-au stopat lucrările la construcția blocului, la 08 august 2017 a mai înaintat SRL „Kirsan Com” o cerere, prin care a solicitat explicații pe marginea modificării unilaterale a clauzelor contractuale și explicații privind acțiunile de construcție a blocului locativ.

A invocat că, prin răspunsul nr. 128 din 11 septembrie 2017 SRL „Kirsan Com” a comunicat că, termenul de dare în exploatare a blocului locativ a fost prelungit unilateral din considerentul efectuării unor lucrări suplimentare, fără să fi prezentat vreo cerință a organelor de control corespunzătoare drept temei, așa cum prevede pct. 6.2 al contractului enunțat.

A mai invocat că, la 27 octombrie 2017 a înaintat pârâtului o nouă pretenție cu solicitările de rigoare și plata penalităților.

A declarat că, pârâtul nu s-a conformat termenului nou stabilit în Acordul adițional nr. 1 și unilateral a prelungit din nou termenul de dare în exploatare a blocului locativ până la 31 decembrie 2017, fără a ajunge la un consens cu investitorul sau cel puțin de a-l anunța, încălcând prevederile pct. 12.2. din contractul de investiție și ale art. 718 lit. b) și 954 alin. (2) din Codul civil.

A menționat că, pârâtul nu a respectat termenul stabilit de comun acord de dare în exploatare a blocului de locuit până la 30 septembrie 2017 și având în vedere că, prelungirea unilaterală a acestui termen este ilegală, acesta este pus în întârziere privind executarea obligațiilor contractuale asumate. Astfel, penalitatea începe să curgă din 01 octombrie 2017 și constituie 157080 de euro.

A remarcat că, prin clauza abuzivă prevăzută la pct. 4.1 lit. b) se instituie investitorului o barieră contractuală, prin care este obligat la achitarea unei sume suplimentare, la orice mărire efectivă a suprafeței apartamentului și îi interzice posibilitatea de a cere rambursarea sumei de la SRL „Kirsan Com”, ca efect al diminuării suprafeței apartamentului până la 1% din suprafața totală, precum și îi acordă dreptul de a cere restituirea sumei doar dacă diferența va depăși 1% din suprafața apartamentului și numai în partea ce depășește 1%.

A susținut că, în baza art. 220 din Codul civil, art. 5 alin. (1) din Legea nr. 256 din 09 decembrie 2011 privind clauzele abuzive încheiate cu consumatorii și art.716, 720 din Codul civil, clauza prevăzută de pct. 4.1 lit. b) din contractul de investiție este nulă.

A afirmat că, caracterul abuziv al clauzei prevăzute la pct. 4.7 din contract se manifestă prin faptul îngrădirii de către SRL „Kirsan Com” a dreptului consumatorului de a lua liber decizii la achiziționarea produselor/serviciilor, impunându-i să încheie contracte cu companiile indicate de pârât, contrar prevederilor art. 15 și 16 lit. a) din Legea nr. 105-XV din 13 martie 2003 privind protecția consumatorilor și ale art. 5 alin. (5) lit. c) din Legea nr. 256 din 09 decembrie 2011 privind clauzele abuzive încheiate cu consumatorii.

A relevat că, o asemenea clauză introdusă în contract în mod abuziv de către executor lezează drepturile investitorului consumator la libertatea contractuală, precum și la libera alegere. Executorul, printr-o asemenea clauză, urmărește un interes propriu, care duce la îngrădirea drepturilor consumatorului.

A declarat că, clauza prevăzută la pct. 4.8 din contract este abuzivă, deoarece executorul, prin intermediul acestei clauze, îngrădește dreptul investitorului de a invoca calitatea lucrărilor în cadrul termenului de garanție, precum și se exonerează de această obligație legală, fără a avea vreun temei juridic.

A notat că, prin limitarea obligației executorului de a răspunde pentru calitatea lucrărilor în termenul de garanție se creează o inechitate pentru investitor și, totodată, se pune la dubiu buna-credință a executorului în cazul relațiilor contractuale cu investitorii.

A specificat că, clauza prevăzută la pct. 6.2 din contract contravine art. 718 lit. b) și 954 alin. (2) din Codul civil, precum și art. 5 alin. (5) lit. k) din Legea privind clauzele abuzive încheiate cu consumatorii.

A invocat că, introducerea clauzei enunțate duce la exonerarea executorului de a transmite bunul imobil în condițiile stabilite în contract, dacă acesta nu și-îndeplinit obligațiile legale corespunzătoare față de cerințele organelor de control corespunzătoare. Astfel, neîndeplinirea tuturor normelor necesare în construcție de către executor, înaintate și cerute de organele responsabile, oferă dreptul acestuia de a prelungi unilateral termenul de dare în exploatare a bunului imobil.

A considerat că, clauzele prevăzute la pct. 10.2 și 10.3 din contract acordă executorului posibilitatea de a reține pe un termen incert suma achitată de către investitor în caz de reziliere, până ce nu va găsi un alt investitor al apartamentului, inclusiv impunând și termenul de 120 zile suplimentare după găsirea noului investitor, indiferent de partea care solicita rezilierea și de vinovăția acestuia. Clauzele indicate împiedică dreptul investitorului de a beneficia de mijloacele sale bănești pe un termen nedeterminat, întrucât nu se știe când executorul va găsi un alt investitor. Mai mult ca atât, aceste clauze oferă posibilitatea executorului de a nu vinde niciodată imobilul, sub pretextul că nu a găsit nici un cumpărător care să achiziționeze apartamentul sau să mărească artificial prețul apartamentului.

A menționat că, penalitățile prevăzute în pct. 10.2 lit. a) și 10.3 lit. a) din contract sunt abuzive, odată ce nu prevăd condiții egale și pentru investitor. Aceasta constă în faptul că în ambele cazuri de reziliere, executorul are o poziție favorabilă, neachitând careva penalități investitorului, indiferent de motivul rezilierii și din vina cui se reziliază contractul. La fel, este abuzivă mărimea penalităților achitate de către investitor în cazul în care acesta cere rezilierea contractului. Chiar dacă investitorul cere rezilierea contractului și acest fapt nu se produce din vina executorului, ea este

obligată să achite penalitatea de 5% din costul imobilului, ceea ce constituie o penalitate exagerată pentru investitor. Deci în ambele cazuri de reziliere, investitorul este obligat să achite penalități, indiferent care este motivul rezilierii și din vina cui se produce, iar executorul în ambele cazuri este scutit de careva penalități, chiar dacă rezilierea se produce din vina acestuia.

A susținut că, din cauza nerespectării de către pârât a termenelor de transmitere în proprietate a apartamentului, suferă frustrări și emoții negative, ce se manifesta în impact negativ asupra întregii familii, ea și întreaga sa familie sunt nevoiți până în prezent să locuiască în chirie, iar prețul plătit creează prejudicii materiale întregii familii.

A solicitat încasarea de la pârât a penalității în sumă de 157080 de euro, declararea nulității absolute a clauzelor contractuale din pct. 4.1 lit. b) – diminuarea suprafeței nu depășește 1% din suprafața indicată în Anexa nr. 1 la prezentul contract. În caz dacă diminuarea suprafeței va constitui mai mult de 1% din suprafața inițială. Executorul va compensa investitorului diferența în costul imobilului ce depășește 1%, pct. 4.7 – încheierea contract cu agenția de pază propusă de executor, pentru asigurarea pazei și securității antiincendiară al imobilului, încheie cu compania propusă de executor contracte privind prestarea serviciilor de telefonie, internet, televiziune, securitate antiincendiară și servicii de pază, pct. 4.8 – în cazul în care investitorul nu va executa obligațiile prevăzute în pct. 4.7 al prezentului contract, executorul nu poartă răspundere pentru calitatea lucrărilor executate, pct.6.2 - executorul este în drept, fără acord cu investitorul, să introducă modificări și în termenii de îndeplinire a lucrărilor, dacă necesitatea efectuării unor asemenea modificări va fi cauzată de cerințele organelor de control corespunzătoare, pct. 10.2 – în termen de 120 de zile din data încheierii cu alt investitor a contractului de investire a capitalului în construcția imobilului indicat în pct. 2.1, pct. 10.3 – în termen de 120 de zile din data încheierii cu alt investitor a contractului de investire a capitalului în construcția imobilului, pct. 10.2 lit. a) – sumei penalității calculate conform pct. 4.1 al prezentului contract și pct. 10.3 lit. a) – penalității în mărime de 5% din costul imobilului ale contractului privind investirea capitalului în construcție nr. 017/KRS-22 din 05 ianuarie 2016, obligarea pârâtului de a-i transmite dreptul de proprietate asupra apartamentului xxxx și încasarea de la pârât a sumei de 30000 de lei, cu titlu de prejudiciu moral și a cheltuielilor de judecată.

La 28 mai 2018, în ședința de judecată a primei instanțe, reprezentantul Victoriei Diacon, avocatul Vadim Marchitan a înaintat o cerere, prin care a solicitat admiterea renunțului la pretenția cu privire la obligarea SRL „Kirsan Com” de a-i transmite dreptul de proprietate asupra apartamentului xxxx, cât și micșorarea cuantumului pretenției cu privire la încasarea din contul SRL „Kirsan Com” a penalității, de la suma de 157080 de euro pînă la suma de 7000 de euro

Prin hotărârea din 15 noiembrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, a fost respinsă acțiunea depusă de către Victoria Diacon ca fiind neîntemeiată. Au fost încasate de la Victoria Diacon în beneficiul SRL „Kirsan Com” cheltuielile de asistență juridică în sumă de 4000 de lei.

La 21 noiembrie 2019 Victor Diacon a declarat apel nemotivat, iar la 12 februarie 2020 a declarat apel motivat împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând

admiterea acestuia, casarea integrală a hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

Prin decizia din 25 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de către Victoria Diacon și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

Instanța de apel a reținut că, la 01 februarie 2018, între SRL „Kirsan Com” și Victoria Diacon a fost semnat acordul de reziliere a contractului, conform căruia în pct. 1 a fost stipulat că, în legătură cu neîndeplinirea reciprocă a obligațiilor prevăzute în contractul cu privire la investirea capitalului în construcții, părțile au decis reciproc rezilierea contractului menționat, în pct. 2 - părțile au declarat că suma bănească investită a fost returnată de către SRL „Kirsan Com” investitorului Victoria Diacon și în pct. 3 - prin rezilierea contractului sus indicat, acesta încetează, părțile sunt eliberate de obligațiile prevăzute, încetează orice fel de înțelegeri și și relații patrimoniale (f. d. 94, vol. I). Astfel, conform extrasului din Registrul bunurilor imobile se atestă că, dreptul de proprietate asupra bunului imobil - apartamentul xxxx, înregistrat după Victoria Diacon la 19 ianuarie 2016, în temeiul contractului privind investirea capitalului în construcții din 05 ianuarie 2016, a fost stins.

În lumina circumstanțelor elucidate anterior, instanța de apel a menționat că, este cert și nu a fost combătut faptul că, Victoria Diacon, în calitate de investitor, nu a efectuat integral plată finală, convenită în contract, pentru întreaga suprafață de imobil, astfel, conform prevederilor art. 593 alin. (3) din Codul civil, debitorul nu poate fi pus în întârziere în măsura în care însăși creditorul este în întârziere. Neîndeplinirea obligațiilor contractuale de către Victoria Diacon rezultă și din pct.1 al Acordului de reziliere a contractului. Mai mult, prin răspunsul din 14 noiembrie 2017 SRL „Kirsan Com” a comunicat Victoriei Diacon că, întreprinderea nu se opune încheierii actelor prevăzute de contract, însă este necesară respectarea consecutivității încheierii acestora la anumite perioade determinabile (f. d. 85, vol.I). Or, prin pct. 3.6 al contractului privind investirea capitalului în construcție, SRL „Kirsan Com” s-a obligat ca după darea în exploatare a construcției și după achitarea totală a prețului imobilului, să transmită imobilul în proprietatea investitorului, în baza actului de predare primire (f. d. 25, vol. I).

Instanța de apel a considerat că, prima instanță corect au apreciat critic argumentele apelantei precum că, contractul nr. 017/KRS-22 din 05 ianuarie 2016 privind investirea capitalului în construcții ar conține clauze abuzive în pct. 4.1 lit.b), pct. 4.7, pct. 4.8, pct. 6.2, pct. 10.2 și 10.3 ale contractului și acestea sunt nule din momentul încheierii lor. Or, apelanta nu a dovedit faptul că, prevederile menționate nu au putut fi negociate și în calitate de consumator nu ar fi avut posibilitatea de a influența conținutul acestora în acord cu dispozițiile art. 5 din Legea privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii. Faptul că anumite aspecte ale unei clauze sau o anumită clauză a fost negociată individual nu exclude aplicarea prevederilor prezentului articol pentru restul contractului în cazul în care evaluarea lui globală demonstrează că este un contract de adeziune. Astfel, contractual nr.017/KRS-22 privind investirea capitalului în construcția apartamentului cu 2 odăi, situat în xxxx respectă condițiile de legalitate, iar clauzele sunt accesibile și previzibile prin formulări clare și exacte. Mai mult, conform pct. 9.1 din contract, părțile au stabilit că, controversesele apărute în cursul îndeplinirii prezentului contract

vor fi soluționate de către părți prin intermediul negocierilor și acordurile apărute vor fi introduse obligatoriu în acordul adițional al părților (sau în proces verbal), care devin parte integrantă a prezentului contract din momentul semnării lor.

În acest context, instanța de apel a relevat că, nu poate fi reținut nici argumentul invocat de către apelantă precum că, contractul privind investirea capitalului în construcții este unul de adeziune și acest fapt s-ar confirma printr-un alt contract încheiat între SRL „Kirsan Com” și un alt investitor, or, suportul probator administrat la caz atestă certitudinea faptului că, unele clauze contractuale au fost modificate prin acorduri adiționale, semnate între SRL „Kirsan Com” și Victoria Diacon, privind și anumite recompense, care nu au fost inițial indicate în contractul privind investirea capitalului în construcții.

Totodată, instanța de apel a reținut că, în speță, până la înregistrarea cererii de chemare în judecată din 15 noiembrie 2017, Victoria Diacon nu a expediat în adresa SRL „Kirsan Com” nici o notificare/reclamație/adresare, prin care ar fi invocat nulitatea pct. 4.1 lit. b), pct. 4.7, pct. 4.8, pct. 6.2, pct. 10.2 și 10.3 din contractul nr.017/KRS-22 din 05 ianuarie 2016 privind investirea capitalului în construcții, relevant fiind și faptul că contractul menționat a fost reziliat în baza Acordului de reziliere a contractului la 01 februarie 2018. Apelanta, încheind Acordul de reziliere a contractului, nu și-a rezervat expres dreptul la penalități, atunci când a primit executarea prestației.

În lumina celor expuse, instanța de apel a concluzionat că, prima instanță absolut întemeiat a respins pretențiile apelantei cu privire la declararea nulității clauzelor contractuale și încasarea penalităților.

De asemenea, prima instanță just a respins și pretenția apelantei cu privire la repararea prejudiciului moral. În speță, SRL „Kirsan Com” nu a comis nici o faptă ilicită, culpabilă și cauzatoare de daune, iar apelanta nu a prezentat probe pertinente, concludente și admisibile, prin care să confirme temeinicia pretenției cu privire la repararea prejudiciului moral.

La 17 august 2020 Victoria Diacon, reprezentată de către avocatul Vadim Marchitan, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe sunt neîntemeiate și ilegale, deoarece instanțele judecătorești au apreciat arbitrar probele și au aplicat eronat prevederile art. 578 și 593 din Codul civil.

A menționat că, din probele administrate la dosar rezultă că, inițial SRL „Kirsan Com” a fost în întârziere și nu recurenta. Contrar probelor anexate, instanța de apel a inversat cronologia evenimentelor, constatând că, anume recurenta nu a respectat graficul de plăți.

A susținut că, instanța de apel a aplicat eronat prevederile art. 578 și 593 alin.(3) din Codul civil, constatând în esență că, recurenta a fost în întârziere.

A afirmat că, instanța de apel urma să aplice prevederile art. 575 alin. (2) din Codul civil, iar prevederile art. 578 și 593 din Codul civil urmau a fi interpretate în interesul recurentei.

A relevat că, prin răspunsul nr. 88 din 03 iulie 2017, în care a fost invocat faptul că, termenul transmiterii apartamentului în posesie și folosință indicat în pct.1 al Acordului adițional nr. 1 la contractul privind investirea capitalului în construcție nr. 017/KRS-22 se modifică până la data de 31 decembrie 2017, se confirmă că, anume intimatul era în întârziere.

A declarat că, deși recurenta a prezentat probe pentru a demonstra încălcarea de către intimat a obligațiilor contractuale, instanța de apel le-a apreciat în mod arbitrar, contrar regulilor prevăzute de art. 130 CPC coroborat cu art. 575 alin. (2), 578, 593 alin. (3) și 706 din Codul civil.

A notat că, recurenta a cerut repararea prejudiciului moral în temeiul art. 6 lit.c) și 20 din Legea nr. 105-XV din 13 martie 2003 privind protecția consumatorilor, serviciul necorespunzător (prin întârzierea dării în posesie și folosință a imobilului) a fost probat, iar instanța de apel a apreciat eronat probele.

A invocat că, instanța de apel, respingând pretenția cu privire la încasarea penalităților, a făcut trimitere la art. 626 alin. (3) din Codul civil, însă norma dată nu este aplicabilă acestei spețe.

A mai invocat că, chiar și dacă recurenta nu și-a rezervat dreptul la încasarea penalităților, în nici un caz nu privează consumatorul de dreptul de a cere încasarea penalității în baza art. 32 din Legea privind protecția consumatorilor.

A specificat că, instanța de apel urma să aplice prevederile art. 629 din Codul civil coroborat cu art. 32 din Legea enunțată.

A menționat că, ținând cont de Hotărârea explicativă a Curții Supreme de Justiție nr. 7 din 09 octombrie 2006 cu privire la practica aplicării legislației despre protecția consumatorilor la judecarea cauzelor civile, contractul privind investirea capitalului în construcție nr. 017/KRS-22 din 05 ianuarie 2016 este un contract de adeziune, ale cărui clauze contractuale au fost prescrise și preformulate de către executor, fără a da posibilitate investitorului de a-și aduce aportul la întocmirea și negocierea contractului.

A susținut că, adeziunea contractului enunțat a fost demonstrată și prin prezentarea contractelor tip analogice, care au fost anexate la materialele cauzei, care sunt identice între ele și, prin urmare, s-a probat că, sunt contracte tipizate.

A considerat că, decizia instanței de apel nu este motivată și este vădit arbitrară, ceea ce a dus la încălcarea dreptului recurentei de a beneficia de un proces echitabil, așa cum prevede art. 6 §1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și la încălcarea art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

Prin referința depusă la 18 septembrie 2020 SRL „Kirsan Com” a solicitat declararea recursului ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa părților copia deciziei contestate la 21 iulie 2020 (f. d. 43, vol. II).

Astfel, recursul declarat la 17 august 2020 este în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către Victoria Diacon, reprezentată de către avocatul Vadim Marchitan, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat asupra deciziilor instanței de apel are caracter nedevolutiv și controlul judiciar se circumscrie doar asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se în exclusivitate doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Rebai și alții contra Franței, 25 februarie 1995), pe când în recursul declarat de către Victoria Diacon, reprezentată de către avocatul Vadim Marchitan, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Victoria Diacon, reprezentată de către avocatul Vadim Marchitan, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de către Victoria Diacon, reprezentată de către avocatul Vadim Marchitan, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Galina Stratulat

Mariana Pitic